

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wyłączając wszystkie kategorie instytucji z płatności wynagrodzenia należnego twórcy za użyczenie publiczne Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 w związku z art. 1 dyrektywy Rady 92/100/EWG⁽¹⁾ z dnia 19 listopada 1992 r.;
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przed przyjęciem dyrektywy 92/100 prawo portugalskie nie przyznawało twórcy żadnego prawa do wynagrodzenia w przypadku użyczenia dzieła, w odniesieniu do którego wygasło prawo rozpowszechniania. Obecnie prawo portugalskie przyznaje roszczenie o wynagrodzenie; jednakże wyłączając z płatności wynagrodzenia wszystkie kategorie instytucji udzielających użyczenia publicznego w rozumieniu dyrektywy 92/100 dokonujących użyczenia, pozbawiło ono to roszczenie treści i uchybiło zobowiązaniom ciążącym na mocy art. 1 i 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 346, str. 61.

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-55/05)

(2005/C 82/37)

(Język postępowania: fiński)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez M. Huttunena i K. Simonssona, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Finlandii.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych koniecznych do zastosowania się do dyrektywy 2002/84/WE Parlamentu

Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniającej dyrektywę w sprawie bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniu morza przez statki⁽¹⁾ lub w każdym razie nie powiadamiając Komisji o tych przepisach, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które ciążą na niej na mocy tej dyrektywy,

2. obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do dokonania transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 23 listopada 2003 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 324 z 29.11.2002 r., str. 53.

Skarga wniesiona dnia 9 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-57/05)

(2005/C 82/38)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 9 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Jeana-Paula Keppenne'a, działającego w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Republice Francuskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że poprzez brak wprowadzenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/46/WE z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych⁽¹⁾, lub w każdym razie poprzez brak przekazania ich Komisji, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy tej dyrektywy
- 2) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin do transpozycji dyrektywy do wewnętrznego porządku prawnego upłynął dnia 31 lipca 2003 r.

(¹) Dz.U. L 183, z 12.07.2002, str. 51

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie Siemens AG przeciwko VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH

(Sprawa C-59/05)

(2005/C 82/39)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 10 lutego 2005 r. r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesgerichtshof z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie Siemens AG przeciwko VIPA Gesellschaft für Visualisierung und Prozeßautomatisierung mbH.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania dotyczące wykładni art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 84/450/EWG (¹) z dnia 10 września 1984 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich dotyczących reklamy wprowadzającej w błąd, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 97/55/WE (²) z dnia 6 października 1997 r.:

- 1) Czy reputacja związana z „innym znakiem wyróżniającym” konkurenta w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy 84/450/EWG jest wykorzystywana w sposób bezprawny, gdy reklamujący przejmuje identyczny w rdzeniu znak wyróżniający znany w kręgach specjalistów (tutaj: system numeracji zamówień) i odwołuje się do tego identycznego przejęcia w reklamie?
- 2) Czy w przypadku badania bezprawności wykorzystywania reputacji w rozumieniu art. 3a ust. 1 lit. g) dyrektywy 84/450/EWG decydującym czynnikiem jest korzyść z identycznego przejęcia wynikająca dla reklamującego i konsumenta?

(¹) Dz.U. L 250, str. 17

(²) Dz.U. L 290, str. 18

Skarga wniesiona dnia 10 lutego 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-61/05)

(2005/C 82/40)

(Język postępowania: portugalski)

W dniu 10 lutego 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Pedra Andrade i Wouteru Wilsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Portugalskiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ustanawiając na gruncie prawa portugalskiego prawo najmu dla producentów wideogramów, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 92/100/EWG (¹), a w szczególności jej art. 2 ust. 1;
- stwierdzenie, że stwarzając zamęt na gruncie prawa portugalskiego w odniesieniu do wskazania osób, które są zobowiązane do zapłaty wynagrodzenia należnego wykonawcom z tytułu cesji ich prawa najmu, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 92/100/EWG, a w szczególności jej art. 4 w związku z art. 2 ust. 5 i 7.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja reprezentuje pogląd, iż państwo portugalskie uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy dyrektywy 92/100 dokonując niewłaściwej transpozycji art. 2 ust. 1 tej dyrektywy w zakresie, w jakim nie zapewnia ona wyłącznego prawa najmu dla producenta pierwszych zapisów filmu.

Ponadto zastosowanie w prawie portugalskim terminu „producent” spowodowało zamęt w związku z pytaniem, kto ma obowiązek zapłacić wykonawcom przysługujące im wynagrodzenie; tym samym dokonano niewłaściwej transpozycji dyrektywy, a w szczególności jej art. 2 ust. 5 i 7 w związku z art. 4.

(¹) Dz.U. L 346, str. 61.